

Kapitalismin Kuolemantanssi.

Jokainen historiallinen ja taloudellinen aika-kausi syntyy ja kehittyy kukoistukseensa määrättyjen yhteiskunnallisten ja taloudellisten tekijöiden, taloudellisten ja yhteiskunnallisten olosuhteiden vaikutuksesta. Ne ovat juuri ne tavat, miten ihmiset kunakin aikakautena hankkivat elämänsä ja toimeentulonsa yhteiskunnassa, jotka pakottavat yhteiskunnallisen kehityksen kulkemaan eteenkäs in sitä, mukaa kuin yleinen ihmisten taloudellinen tarve vaatii. Niinpä varhaisempana historiallisena aikautena, jolloin muinaiset esiisämme vielä elivät luontaistaloudellisella aikakaudella, hankkivat he pääasiallisesti toimeentulonsa metsästyksen, kalastuksen, marjojenpoiminnan jep. avulla. Se oli sen aikuinen elämistapa. Ei paremmasta ollut väliäkään, kun oli kyllyiksi metsän ja vedenriistaa sekä hedelmiä, niille härvoille ihmisille, jotka sen aikuisessa yhteiskunnassa elivät.

Mutta sitä mukaa, kun ihmissuku lisääntyi, joutuivat nuo entiset elinkeinotavat puutteellisiksi ja ihmisen oli pakko turvautua johonkin muuhun elinkeinotapaan, lisäksi edellisille ja niinpä ihminen kokemuksen kovassa koulussa tulee löytämään uusia elämisen mahdollisuuksia. Hän joutuu karjankasvattajaksi, paimentolaiseksi ja sen yhteydessä vähän myöhemmin hän yhä yhteiskunnallisten voimain kannustamana, joutuu keksimään maanviljelyksen muiden elämäntapojensa lisäksi ja niin yhä uusia ja uusia aloja, sitä mukaa kun ismissuku lisääntyy ja elämänmahdollisuudet ihmisluvun suurentuessa supistuvat. Mutta myöskin samaan aikaan, kun ihmisen työn tuottavaisuus alkaa olla niin suuri, että hän voi tuottaa jotain yli oman tarpeensa, kassaan, sadepäivän varalle, syntyy niinkään mies, joka joutuu tuota kassaa vartioimaan ja vähitellen syntyy erikoinen luokka, joka joutuu työläisen työhedelmistä kokonaan elämään—syntyy riistäjaluokka. Ens in pääsee kassanvartijoiksi suvun vanhin, huomatuin ja kunnioitetuin henkilö, sittemmin käy tämä toimi patriarkan suvussa

perinnölliseksi ja viimein kehitty y varsinainen riistäjaluokka, jahka yhtieksunnallinen kehitys ehtii vaihtoon, kauppaan ja varsinaiseen teollisuuteen saakka ja kun siihen on ehditty, on jo syntynyt kaksi varsinaisesti yhteiskunnassa vallitsevaa luokkaa. Orjaluokka, joka kaiken tuottaa, joka alistuu juhdan asemaan, henkisesti köyhä ja kehittymätön ja toinen luokka riistäjaluokka, joka ei itse tee mitään varsinaista ruumiilista työtä, joka vain nauttii siitä mitä orjaluokka tuottaa. Se luokka uhraa oman aikansa elämänmukavuuteen, taiteeseen, nautintoon, tieteeseen ja loiselämään ja on samalla orjavoudin virkaatekevänä yhteiskunnan lakina ja tuomarina.

Ja niin on kehitys kulkenut aina meidän päiviimme saakka. Yhä uusia ja uusia elämäntapoja, elämänmahdollisuuksia sekä työvälineitä keksitään työmuurahaisten toimesta, siinä toivossa, että niiden kautta heidän työnsä helpontuisi, työpäivänsä lyhenisivät ja toimeentulonsa paranisi. Mutta sitä mukaa kun työläiset keksintöjä tekevät, parantavat ja nopeistuttavat tuotantoa, kiihottavat rikkauten kasaantumista, sitä mukaa heidän elämänsä vain yhä HUONONEE—samalla toisen luokan asema yhteiskunnassa käy yhä loisteliaammaksi ja irstaisemmaksi. Yhteiskunta jakautuu yhä räikeämmin kahteen toisistaan räikeästi eroaviin luokkiin työläisiin ja rüstäjiin, kaiken tuottajiin ja kaiken mässäajiin. Se luokka, joka elää yhteiskunnan ylimmällä istuimella hallitsee omalla henkisellä "sivistyksellään" yleistä mielipidettä. Sillä on omat laatimansa lait, asetukset, ja säädökset, joita toisen, työtätekevän luokan pakotetaan noudattamaan kuoleman ja suurten rangaistusten uhalla, vaikka heillä itsellään ei ole hituista-kaan sananvaltaa niiden säädösten ja lakien laatimiseen. Ne lait on vain heitä varten valmistettu toisen luokan toimesta orjuustarkoituksessa ja heidän velvollisuutensa on niitä noudattaa.

Tällainen on yleinen järjestys ollut kaikissa historiallisissa yhteiskunnissa ja sellaiselle yleiselle kehitykselle ne ovat perustuneet, niin muinaiset kuin nykyiset vallitsevat porvarilliset yhteiskuntajärjestelmät ja työväenluokkaa on kussakin yhteiskunnassa riistetty niin pitkälle, kunnes yhteiskuntakehityksen on täytynyt taloudellisten muutosten takia järjestäytyä taasen uusille aloille, uusien yhteiskuntavirtausten mukaan, mutta riistjäluokka, vaikkapa yhteiskunnallisia vallankumouksia on tapahtunutkin, on aina osannut jäädä vallansatullaan, muuttaen vain ulkoasuun—on se

aina jäänyt työläisten työnhedelmiä syömään. Monet porvarilliset vallankumoukset, joissa työläisten verellä on pesty taistelukentät ja katukivet, ovat myöhemmin kääntyneet heitä itseään vastaan. Niin Ranskassa, Saksassa, Englannissa y.m. eri historiallisina aikakausina. Kaikkialla on tämä helvetillinen riisto ja työväenluokan orjuuttaminen ollut samanlaista, äärimmäisyyteen kehitettyä, kunnes yhteiskunnalliset voimat ovat ne syrjään sysänneet. Muinaislöydöt, joita on pantu hiljakkoin toimeen Egyptissä, Babyloniassa, Krekassa ja Entisajan Roomassa, todistavat meille tänäkin

päivänä selvästi ne luokkarajat, mitkä ovat vallinneet jo noissa vanhan ajan yhteiskunnissa ja historiat kertovat meille, vaikkakin sangen puuttellisesti, samoista tosiasioista.

Suuret maaparoonit, Keskiaikana ja ennen sitä, rakensivat rosvolinnansa korkeille kukkoloille, joista he hyökkäsivät uhriensa kimp-puun, jotka eivät alistuneet heidän tahtonsa alle ja sieltä he taas suojelivat alaisiaan orjia, toisia riistäjiä vastaan. Suurien maaomaisuuk-sien rikkaus ja niiden varjossa kukoistava riistäntä on viimeiset tuhannet vuodet ollut Europan "sivistyksen" pohjana, kunnes kauppa ja teollisuus nousivat kukoistukseensa ja niiden varjossa saivat riistäjäritarit uudet kein ottelutavat käytäntöön, mutta edelleenkin on yhtenä kaikkein tehokkaimana riistovälineenä hallit-sevalla nykyajan kapiatlistiluokalla maarik-kaudet, luonnonrikkaudet ja niiden haltuunsa ja kontrollinsa alaisuuteen ahmiminen.

Useimmat Europan suurvalloista olivat alkujaan, muodostumisensa aikana verrattain suhteellisesti tasattuja maihinsa nähden. Maat kuuluivat, joko valtioiden omaisuudeksi taikka sitten useille yksilöille, mutta kun kapitalismi alkoi keskittämispöressinsä, niin alkoivat maat, samaten, kuin muukin omaisuus yhä enempi ja enempi luisua yksilöiden ja valtioiden hallusta muutamille harvoille rikkaille maaparoooneille taikka suurille osakeyhtiöille ja trusteille ja vähitellen riistettiin omaisuus tyyten työtätekevältä luokalta ja keskitettiin harvain hallitsijain käsiin. Niin on käynyt Englannissa, Ranskassa, Espanjassa, Italassa, Saksassa ja Itävallassa, Venäjällä ja kaikiällä yli mailman ja niin on käynyt Yhdysvallois-sakin ja käy parhaillaan. Täällä maassa juuri viimeistellään niitä muutamia suhteellisen omistusoikeuden rippeitä, jotka vielä ovat satunnaisesti siellä täällä säilyneet ja jos jol-lakin yksilöllä on mahdollisuus saadakin maatiikun haltuunsa, niin heti kuin se on päässyt kehittymään viljeyskelpoiseksi, jotain tuottavaksi, anastaa sen trusti haltuunsa ja kontrollinsa alle, keinoilla millä tahansa. Muinaisen Rooman historia on aivan täydellinen kuva nykyajan suurvalloista Englannista tai mistä maasta tahansa Europassa. Ja yhtä totta, kuin Rooman kukistuminen oli, tulee olemaan

Europan ja Amerikankin suurvaltojen kukistuminen, jahka taloudellinen kehitys ja yhteiskuntaolot kypsyvät siihen pisteesseen saakka, että romahdusta ei voida välttää.

Kapitalismi kukistaa itse itsensä.

Historia kertoo itsensä, sanotaan . . . Ja jos tarkastelemme menneitä yhteiskunnallisia tapauksia, niin sen meidän täytyy uskoakkin. Kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän yksi kaikkein tyypillisimpiä muotoja on sen keskittymispöressi. Se pyrkii kaikiällä ehdottomaan oligarkiaan, harvainvaltaan. Se monopoliseeraa—keskittää yhteen kaikki pienet firmat ja liikheet—muodostaa tuotannon suur-tuotannoksi ja riistännän suurriistännäksi—sen toiminta on laajakantoista ja jättiläismäistä. Ja se ei pyri hallitsemaan ainoastaan joitakin paikkakuntia, valtioita ja teollisuusaloja, mutta se ulottaa valtansa yli mailman ulottuvaksi, kansainväliseksi. Sensijaan, että se hajottaisi oman luokkansa, riistäjäluokan erinäisiin, keskenään tappeleviin ryhmiin, pyrkii se nekin yhdistämään ja varsinkin hädän hetkellä ovat kaikki kapitalistit sekä senmukaisen yhteiskuntajärjetelmän kannattajat, kuin yksi mies, omien etujensa puolesta, sitä toista luokkaa vastassa, joka on myöskin kapitalismin syntaaksen täydellisen ylioikeuden yhteiskunnan luokka myöskin kapitalistisen kehityksen ja tuotantopöressin kautta joutuu yhä kiinteämmin luokkana turvaamaan omia etujaan, joutuessaan jokapäiväisessä teollisuustaistelussa kokemuksen kautta huomaamaan, että sen toimintamahdollisuudet yksilöinä ja pieninä ryhminäkin ovat ikuisesti kuolleet ja käyneet tuloksiatuottamattomiksi ja siksi joutuukin se kapitalismin kehittämänä kulkemaan samaa päämäärää kohti, kuin kapitalismikin—saavuttaa, saavuttuamme määräpaikkaan ja pystyhallin-nossa, jonka työväenluokka tulee ehdottomasti saamaankin, jahka sen miljonaiset jäsenet heräävät laajakantoisemmin vuosisatain varsilla tuuditetusta unestaan. Työväenluokan yhteiskunnallinen kehitys johdattaa lopullisesti ehdottomalla varmuudella yhteiskunnalliseen vallankumoukseen—viimeiseen vallankumoukseen—jonka kautta vasta se luokka, joka yhteiskunassa kaiken tuottaa ja kaiken on siis oikeutettu nauttimaankin—pääsee lopullisesti

ansioistaan osalliseksi, luo sellaisen yhteiskuntamuodon, jossa ei yksilöiden riisto ole enää mahdollinen—sellaisen työn tasavallan, jonkalaista venäläiset toverit ovat parhaillaan luomassa—jossa kaikkein korkein yhteiskunnallinen laki ja oikeus on se, että—“Ken ei työtä tee ei hänen syömänkään pidä”—Tällaisessa yhteiskuntamuodossa ei ole siis enää kapitalistiluokalla minkäänlaista mahdollisuutta eläimeen siksi, että siellä ei ole mahdollisuutta riistää työläisten työntuloksia, jolle pohjalle koko kapitalistinen yhteiskunta perustuu ja siellä ei myöskään ole kapitalismilla mahdollisuutta anastaa haltuunsa suuria maa ja luonnonrikkauksia, työvälineitä y. m. omaisuutta, joiden varjossa se voisi hallintovaltaansa jatkaa. Sen päivät tulevat silloin ehdottomasti loppumaan, jonka se itsekin tietää ja siinä syy, miksi kaikkien kapitalististen maiden pistimien-kärjet ovat kohdistettuna Venäjän työntasavaltaa vastaan, koska kapitalistit käsittävät, että ellei Venäjän soviettihallitusta kukisteta, niin lyhyessä tulevaisuudessa tulevat kaikkien maiden työläiset seuraamaan Venäjän esimerkkiä, joka ei missään tapauksessa kelpaa kapitalisteille.

Kuitenkin on asema kaikissa teollisuusmaissa kehittynyt jo niin kriittiseen pisteeseen—kapitalismin oman kehitysprosessin ja keskitämispöressin kautta, että mitkään kapitalistiset maat ja suurvallat eivät uskalla suoranaisesti julistaa avointa taistelua Venäjää vastaan, joka kuitenkin on kipeä pala heidän sydämellään. Sillä jos he sen tekisivät, niin se merkitsisi sitä pikemmin kapitalistisen hallintoryhmän vallan kukistumista heidän omista maissaan ja siksi suurvallat turvautuvatkin ryövärin ja Juudaksen menettelytapoihin Venäjään nähden ja samalla aikaa koettavat imperialististen ja militarististen pakkotoimenpiteiden kautta vaimentaa ja kukistaa omista maissaan sitä vallankumouksellista taisteluhenkää, joka yhä selvemmin ja voimakkaammin pursuu esiin työväen syvistä riveistä—juuri kapitalismin oman kehityksen ja yhteiskunnan taloudellisen ja teollisen kehityksen vaikutuksesta.

Kapitalismi on siis kehittynyt jo melkein hedelmäänsä saakka ja vaikka sen taholta

ryhdyttäisiin minkälaisiin toimenpiteisiin tahansa, vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, johtavat ne monettelyt aina vain samaan tulokseen. Hedelmä kypsyy kapitalismin puussa ja se jonakin määrättyä kehityksen aikakautena putoaa täydellisenä ja tuleentuneena, vaikkapa sen suhteen mihin toimenpiteisiin ryhdyttäisiin. Kehityksen voitokulku on vain yhteen suuntaan kulkeva—eteenpäin—eteenpäin—aina vain eteenpäin... Kehitystä ei voida palauttaa taaksepäin, koska se on tulos yhteiskunnallisista syistä ja taloudellisista tekijöistä. Seurauksia ei voi poistaa, poistamatta syitä ja taloudellisia syitä ei voi poistaa, sillä ne ovat juuri ihmiskunnan elämänehdot. Kehityksen pyörän taaksepäin vyöryttäminen on mahdoton. Ketkä siihen ryhtyvät, murskaantuvat sen höyryjyrän alle...

Yhteiskunnallisten voimien kontrollista riippuu kunkin yhteiskunnan hallintomahti. Kenen luokan käsissä yhteiskunnalliset voimat ovat, sen luokan määräämisvallan alle täytyy koko yhteiskunnan alistua. Se luokka, joka on tuotannossa vallitsevana, määrää yhteiskunnan kaikki seikat. Tähän saakka on kapitalistiluokka ollut yhteiskunnan kontrollissa siksi, että se on riistänyt itselleen luonnonrikkauudet, yhteiskunnallisen omaisuuden ja kaikkein tärkeintä, tuotantovälineet, joiden avulla se on voinut orjuuttaa työtätekevän luokan palkkaorjuuden rautaisten kahleiden alle. Mutta kone-teollisuus on luonut uuden kehitysprosessin kautta yhteiskunnassa—tuotannollisen voiman, joka—sitä mukaa, kuin kapitalismi ja suur-tuotanto kehittyy—joutuu yhä lujemmin ja voimakkaammin työläisten käsiin, heistä kokonaan riippuvaiseksi. Työläinen joutuu suur-tuotannossa—ei ainostaan toimeenpaneavaksi, mutta myöskin johtavaksi tekijäksi ja kapitalisti vetäytyy tuotannon kontrollista yhä kauemmaksi—muutuu kokonaan loiseläjäksi—koroilla ja dividendeillä eläjäksi, hän joutuu siis kokonaan tuotannosta erilleen ja tuotanolle sekä yhteiskunnalliselle elämälle tarpeettomaksi tekijäksi, joka steikka taasen vuorostaan avaa työläisten silmät yhä selvemmin näkemään, että juuri he itse—ovat tuotannon hallitsijoita,

johtavia ja toimeenpanevia tunteita. Ja koska he tämän käsittävät, niin näkää silloin estää heita siitä toisesta — porvarilliselle ja kapitalistiselle yhteiskunnalle niin vaarallisesta ajatuksesta—joka ehdottomasti juuri näiden tällaisten suhteiden vallitessa, syntyy heidän ajatuksissaan, että, koska kerran me kaiken teemme ja kaiken hallitsemme ja johdamme—niin miski emme sitten myöskin ota kaikkia näitä tuotanto ja jakovälineitä haltuumme . . . miksi elätämme yhteiskunnassa tarpeetonta loiseläjaluokkaa, joka syöpäläisenä elää meidän työmme hedelmistä . . . Tällainen ajatus herää suurissa teolisuustyöläisten joukoissa. Se on jo herännyt tuhansissa ja miljoonissa päissä ja aivokopissa ja siitä todisteena on se laajakantoinen yhteiskunnallinen tyytymättömyys, joka Yhdysvalloissakin, puhumattakaan Europan maista, on ilmennyt ja ilmenee parhaillaan yhä voimakkaimpina ja laajakantoisimpina lakkoina ja vallankumouspyrkimyksinä — teräslakko—hiilenkaivajain suurlakko, suuret satalakot New Yorkissa, suuret puutavaratyöläisten y. m. työläisten lakot länsivaltioissa ja ja kaikki muut lukemattomat lakot, joita puhkeaa yhä uudelleen ja uudelleen kaikkialla yli maan, ovat todistuksia—vakavia todistuksia.

Ne eivät ole ainoastaan paikallista laatua olevia agitaattorien aikaansaamia mellakoita ja sisunpurkauksia, joiksi kapitalistinen sanomalehdistö koettaa ne vängätä—sen tietävät kapitalistit itsekkin, jos kukaan. Ja se raivokas ja tyrannimainen, epätoivonen toiminta, vaino, mikä kapitalistein ja hallitsevän luokan taholta on Amerikassakin kohdistettu työväestöä vastaan — injunctionituomiot, lakkokiellot, sotajoukkojen skääpeiksi asettamiset, verinen provokatsioni ja terrori—ne ovat kaikki hyviä todisteita siitä, että kapitalistit tietävät, että työtävästön tyytymättömyys on yleinen. Se alkaa saada jo vihdoinkin vallankumouksellisen laajakantoisen joukkoliikkeen luonteen.

Ja mitä enempi lakkolaisia haukutuaan, vainotaan ja yleistä mielipidettä pelotellaan i. w. w. läisyydellä, kommunismilla ja millä tahansa, niin sitä voimakkaampana vain nousee heräävä työväestö. Sitä ripeammin järjestyvät työläiset Yhteen Suureen Unioon ja omaavat sen ajatuksen, joka juuri parhaillaan liekinä liittää

yli mantereen, polttaen jokaisen työläisen povea. Eivät estetuomiot, eivät väkivaltaiset hirttämiset, pyssyhurttain toimeenpanemat verilöylyt, yölliset jahtaukset ja työläisten sanomalehtien, virastojen ja unioiden sekä yhdistysten virastojen ja konttorien murskaamiset, voi pelastaa kapitalismia turmiostaan. Kapitalismin kuolemantuomino on sen itsensä allekirjottama. Se on allekirjotettu työnorjain verellä ja hiellä ja se vaatii sovitusta äärimmäisyyteen saakka. Vaikka kapitalistiset verikoirat ja hurtat riehuvat minkälaisella raivolla tahansa, niin se ei muuta asiaa. Vallankumous tulee sittekin. Yhteiskunnalliset voimat ja taloudellisen kehitykset rattaat pyörivät sittekin ja niiden vauhtia ei kukaan voi estää.

Feodalismi ja keksiajan pimeys syntyi ja kukistui taloudellisten voimain ja kehityksen vaikutuksesta. Pikkuporvarillisuus ja suurkanitalismi syntyivät sen raunioille ja ne kukistuvat samalla tavalla!

Kaikki muut yhteiskunnalliset luokat ovat ja toimeenpanneet "onnistuneen" yhteiskunnallisen vallankumouksen, paitsi työväenluokka ja nyt tulee meidän vuoromme seuraavana ja ne, jotka luulevat voivansa työväenvallankumouksen estää ovat väärin laskeneet ja auttamattomasti erhettyneet. Lyhyt tulevaisuus tulee sen heille todistamaan ja tulevaisuuden historia nauraa heidän kömpelöille pyrkimyksilleen.

Kreikan orjavalta kukistui, Rooman mailmanvalta kukistui, Venäjän tsaarin hirmuvalta kukistui ja niin tulee kukistumaan myöskin kapitalismin harvainvalta ja imperialistinen valtiokapitalismi. Me kuulemme jo sen kuoleman korahdukset ja näemme sen epätoivoiset elämän ponnistukset. Ne ovat varmoja lähenvän lopun merkkejä. Ja tämän kapitalismin kamppailun ja kuoleman tanssin melun takaa me kuulemme jo selvänä ja voimakkaana kansainvälisen köyhölistön ja mailman proletariatin "Internationalen" lumoavat säveleet, jotka ovat todisteita siitä, että: **TEOLLISEN YHTEISKUNNAN PUNAINEN ARMEIJA MARSSII REIPPAANA VIIMEISTA VOITTOAAN — VALLANKUMOUSTA KOHTI!**

K. K.